

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
Одељење у Нишу
П-1 У. 6288/15
01.10.2015.године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Десе Симић, председника већа, Драгана Јовановића и Томислава Медведа, чланова већа, са судским саветником Драганом Ранђеловић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиље А.А. из ..., ..., чији је пуномоћник мр Жарко Вујовић, адвокат из Ниша, ТПЦ „Калча“, II спрат, локал А II број 23, против тужене Војне поште 5542 Београд, ради поништаја решења, број 239-14/08 од 22.07.2010. године, у извршењу одлуке Уставног суда Уж.6918/2011 од 19.03.2015. године, у предмету престанка службе цивилног лица, у нејавној седници већа, одржаној дана 01.10.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Војне поште 5542 Београд, број 239-14/08 од 22.07.2010. године, и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

Образложење

Решењем Управног суда П-1 У.25255/10 од 11.08.2010. године, одбачена је, као неуредна, тужба тужиље А.А. из ..., поднета против решења Војне поште 5542 Београд, број 239-14/08 од 02.07.2010. године, применом одредбе члана 25.став 2 и став 3. Закона о управним споровима. Решењем туженог донетим у извршењу пресуде Управног суда 9.У. 5714/10 (2008) од 13.05.2010. године, одбијена је њена жалба коју је изјавила против решења Војне поште 6883 Ниш, пов. бр. 315-16 од 08.04.2005. године, којим је одлучено да А.А., цивилном лицу на служби у Војној пошти 6883 Ниш, на радном месту начелник канцеларије у Команди, престаје служба у Војсци Србије и Црне Горе по потреби службе, са даном 10.05.2005. године. Ставом 2. диспозитива истог решења одређено је да ће јој рачуноводствени центар МО исплатити једнократну отпремнину у висини од дванаестоструког износа бруто плате по решењу коју је остварила за месец који претходи месецу у коме јој престаје служба, што укупно износи 292.165,99 динара.

Против наведеног решења тужиља је изјавила Уставном суду уставну жалбу.

Одлуком Уставног суда Уж. 6918/2011 од 19.03.2015. године усвојена је

уставна жалба А.А. и утврђено је да је решењем Управног суда II-1 У.25255/10 од 11.08.2010. године подносиоци уставне жалбе повређено право на правилно суђење, зајамчено одредбом члана 32. став 1. Устава Републике Србије (став 1. диспозитива), поништено је решење Управног суда II-1 У.25255/10 од 11.08.2010. године, и одређено да Управни суд донесе нову одлуку о тужби подносиоца уставне жалбе, поднетој против решења Војне поште 5542 Београд бр. 239-14/2008 од 22.07.2010 године (став 2. диспозитива), усваја се уставна жалба А.А. и утврђује да је у управном поступку који се водио пред Војном поштом 6883 Ниш у предмету пов. бр. 315-16 повређено право подносиоцике уставне жалбе на суђење у разумном року зајамчено одредбама члана 32. став 1. Устава Републике Србије (став 3. диспозитива) и утврђује се право подносиоцике уставне жалбе за накнаду нематеријалне штете у износу од 500 евра, у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате. Накнада се исплаћује на терет буџетских средстава-раздео Министарства правде (став 4. диспозитива).

Према разлозима образложења одлуке Уставног суда, Уставни суд је претходно утврдио да решењем Војне поште 6883 Ниш, пов. бр. 315-16 од 08.04.2005. године, А.А., престаје служба у Војсци Србије и Црне Горе, на основу чл. 143. ст. 1. тач. 9. Закона о Војсци Југославије, а као дан престанка радног односа означен је 10.05.2005. године, са правом на отпремнину у висини дванаестоструког износа бруто плате, коју је остварила за месец април 2005. године. Решењем Војне поште 7330 Београд, Уп-2 бр. 25-2 од 16.05.2005. године одбијена је жалба подносиоцике уставне жалбе, након чега је она покренула управни спор пред судом Србије и Црне Горе. Након престанка државне заједнице Србија и Црна Гора, о тужби подносиоцике одлучио је Врховни суд Србије, који је 21.12.2006. године преузео нерешене предмете Суда Србије и Црне Горе. Пресудом У-СЦГ 855/06 од 14.05.2008. године Врховни суд је, уважио тужбу подносиоцике уставне жалбе, поништио другостепено решење, јер је утврдио да у списима предмета недостаје акт на основу кога се утврђује да је радно место подносиоцике укинута, као и доказ да је претходно покушано да се подносиоцики обезбеди неко право из члана 144. став 1. тач. 1. и 2. Закона о Војсци Југославије. Даље, произлази да је у извршењу наведене пресуде Војна пошта 5542 Београд донела решење пов.бр. 239-6 од 16.09.2008. године којим је одбила жалбу подносиоцике, изјављену против првостепеног решења из 2005. године. Подносиоцика уставне жалбе је дана 23.09.2008. године поднела тужбу Врховном суду против наведеног другостепеног решења, о којој је одлучио Управни суд пресудом У. 5714/10 од 13.05.2010. године, којом је уважена тужба и поништено побијано решење. Управни суд, је у наведеној пресуди поред осталог, истакао да је другостепени орган био дужан да омогући подносиоцики увид у доказ који је прибавио у жалбеном поступку-да у време престанка службе није постојала могућност да се подносиоцика распореди на друго одговарајуће место, нити да се преквалификује. Решењем Војне поште 5542 Београд пов. бр. 239-14/08 од 22.07.2010. године, донетим у извршењу наведене пресуде, поново је одбијена жалба подносиоцике изјављена против првостепеног решења из 2005. године. Законитост наведеног другостепеног решења подносиоцика уставне жалбе је оспорила тужбом у управном спору, коју је поднела Управном суду 30.07.2010. године. Управни суд је решењем У. бр. 25255/10 од 05.05.2011. године, наложио пуномоћнику подносиоцике да уреди поднету тужбу у смислу члана 22. став 1. Закона о управним споровима, тако што ће у року од 15 дана од дана пријема решења прецизирати предлог тужбе у односу на датум доношења решења које се тужбом оспорава, при чему је пуномоћник подносиоцике обавештен о томе да ће, у случају непоступања у остављеном року, тужба бити одбачена.

Управни суд је на седници већа одржаној 11.08.2011. године, донео оспорено решење У. 25255/10, којим је одбацио као неуредну тужбу подносиољке уставне жалбе. У образложењу тог решења констатовано је, да је подносиољка поднела тужбу том суду 30.07.2010. године којом је оспорила законитост наведеног решења, да је решењем тог суда од 05.05.2011. године наложено пуномоћнику подносиољке да уреди тужбу, тако што ће прецизирати предлог тужбе у односу на датум доношења побијаног решења, јер је тужбом оспорено решење Војне поште 5542 Београд, пов. бр. 239-14/08 од 02.07.2010. године док је уз тужбу приложено решење Војне поште 5542 Београд пов. бр. 239-14/08 од 22.07.2010. године. Даље, у том решењу наведено је, да је пуномоћник подносиољке уставне жалбе примио решење 17.05.2011. године, па како у остављеном року није поступио по налогу суда и отклонио недостатке које спречавају рад суда, то је, на основу члана 25. став 2. и 3. Закона о управним споровима, решено као у диспозитиву решења. Подносиољка уставне жалбе је уз уставну жалбу доставила поднесак од 23.05.2011. године, којим се исправља техничка грешка у датуму доношења решења, тако што се, уместо 2.07. 2010. године, као датум доношења решења означава датум 22,07.2010. године, а такође достављен је и извод из поштанске пријемне књиге адвокатске канцеларије пуномоћника подносиољке уставне жалбе на дан 23.05.2010. године. Испитујући да ли су у конкретном били испуњени законски услови да се одбаци тужба као неуредна, Уставни суд је констатовао да је тужба поднета против коначног решења Војне поште 5542 Београд, пов. бр. 239-14/08 којим је одлучено о жалби подносиољке уставне жалбе и тај акт је приложен уз тужбу, али је у тужби као датум доношења означен 02, уместо 22. јул 2010. године. По схватању Уставног суда, у ситуацији када су испуњени остали захтеви у погледу садржине тужбе, не постоје законске сметње да суд одлучује о тужби поднетој против коначног управног акта само због тога што је у тужби погрешно означен дан његовог доношења, уколико је тачно наведен број побијаног акта, година и месец у коме је акт донет, а из навода тужбе је видљиво да се побија законитост коначног управног акта који је приложен уз тужбу. Уставни суд, с тим у вези, указује на становиште Европског суда за људска права да претерано формалистичко тумачење спречава одлучивање о меритуму жалбе, што може да повреди право на приступ суду.

Поступајући у извршењу одлуке Уставног суда, којом је поништено решење Управног суда У. 25255/10 од 11.08.2011. године, Управни суд је, испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са чланом 41. став 1. Закона о управним споровима ("Сл. гласник РС", бр. 111/09), поново оценио наводе тужбе, одговор на тужбу, списе предмета ове управне ствари који су Управном суду достављени од стране туженог дана 24.06.2015. године, па је нашао да је тужба основана.

Управни суд је овај спор решио без одржавања усмене расправе, сагласно члану 33. став 2. Закона о управним споровима, будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања.

Према одредби члана 166. став 2. Устава Републике Србије, одлуке Уставног суда су коначне, извршне и општеобавезујуће.

Чланом 171. Устава утврђено је да је свако дужан да поштује и извршава одлуке Уставног суда (став 1.); да Уставни суд својом одлуком уређује начин њеног извршења, када је то потребно (став 2.); а да се извршење одлука Уставног суда уређује законом.

Одредбом члана 104. став 1. Закона о Уставном суду ("Сл. гласник РС", бр.

109/07...18/13), прописано је да су државни и други органи, организације којима су поверена јавна овлашћења, политичке странке, синдикалне и друге организације, удружења грађана или верске заједнице, дужни да, у оквиру својих права и дужности, извршавају одлуке и решења Уставног суда.

Одредбом члана 89. став 2. Закона о Уставном суду, прописано је да, када Уставни суд утврди да је оспореним појединачним актом или радњом повређено или ускраћено људско или мањинско право и слобода зајемчена Уставом, може поништити појединачни акт, забранити даље вршење радње или одредити предузимање друге мере или радње којом се отклањају штетне последице утврђене повреде или ускраћивања зајемчених права и слобода и одредити начин правичног задовољења подносиоца.

Тужилца у тужби поднетој Управном суду 30.07.2011. године оспорава законитост решења туженог органа због повреде правила поступка, непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. Наводи да је оспорено решење донето у извршењу пресуде Управног суда, али да тужени орган није поступио у свему према примедбама суда изнетим у пресуди, нити је утврђено да ли је формацијско место тужилце укинута или је смањен број извршиоца, а потом да ли се тужилци могло обезбедити неко од права прописано одредбом члана 144. Закона о Војсци. Указује и да је у овој управној ствари чињенично стање утврдио другостепени орган, који није надлежан да утврђује чињенично стање, при чему јој исти није омогућио да учествује у поступку и није јој доставио потврде на које се позива у образложењу решења, те се тужилца није могла изјаснити на ове исправе, чиме јој је онемогућено учешће у поступку. Стога предлаже да суд тужбу уважи и поништи и првостепено и другостепено решење и само реши ову правну ствар у меритуму..

Тужени орган је у одговору на тужбу остао у свему при разлозима изнетим у образложењу оспореног решења и предложио да суд одбије тужбу, као неосновану.

Према образложењу оспореног решења, тужени орган је одбио жалбу тужилце изјављену на решење првостепеног органа, Војне поште 6883 Ниш, пов. бр. 316-16 од 08.04.2005. године, којим је одлучено да А.А., цивилном лицу на служби у Војној пошти 6883 Ниш, на радном месту начелник канцеларије у Команди, престаје служба у Војсци Србије и Црне Горе по потреби службе, са даном 10.05.2005. године, на основу члана 143. став 1. тачка 9. Закона о Војсци Југославије уз исплату једнократне отпремнине у висини дванаестоструког износа бруто плате. Према образложењу оспореног решења, тужени орган је решавајући у поновном поступку, а имајући у виду примедбе изнете у пресуди Управног суда, отколнио предочене недостатке у поступку и размотривши поново утврђено чињенично стање, на основу свих списа предмета нашао да жалба није основана. Ово јер је на основу потврде Управе за организацију, Сектора за политику одбране Министарства одбране од 11.02. 2009. године, неспорно утврђено да је радно место на које је тужилца била распоређена укинута Одлуком МО за Организацијско мобилизацијске промене у МО и ВСЦГ, стр. пов. бр. 904-2 од 08.04.2005. године. Наведеном одлуком извршена је измена и допуна формације 3. Центра за стационарне везе „А“ број 318.608 којом је одређено да се у Команди у Канцеларији на ФМ Начелник уместо ЦЛ ВЕС 63201, ССС ГРМ/бб 08/583 одреди подофицир ВЕС 23201, ФЧ— зас. -з Ик 18. Такође неоспорно је утврђено на основу потврде Управе за кадрове СЈР МО број 12571-2 од 11.12.2008. године да се именована није могла распоредити на друго радно место, нити јој је могло бити обезбеђено неко право из члана 144. став 1. тачка 2. Закона о Војсци Југославије.

Према одредби члана 9. став 1. Закона о општем управном поступку (“Службени лист СРЈ”, број 33/97 и 31/01 и “Службени гласник РС”, број 30/10), пре доношења решења странци се мора пружити могућност да се изјасни о чињеницама и околностима које су од значаја за доношење решења, док је одредбом члана 199. став 2. истог Закона, прописано да у осталим стварима образложење решења садржи: кратко излагање захтева странака, утврђено чињенично стање, по потреби и разлоге који су били одлучни при оцени доказа, разлоге због којих није уважен који од захтева странака, правне прописе и разлоге који с обзиром на утврђено чињенично стање упућују на решење какво је дато у диспозитиву, а одредбом члана 235. став 1. истог Закона, прописано је да се одредбе овог закона које се односе на првостепено решење сходно примењују и на решења која се доносе по жалби.

Код оваквог стања ствари, а имајући у виду цитиране одредбе члана 9. став 1., 199. став 2. и 235. став 1. Закона о општем управном поступку, Суд налази да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиле, јер тужилци пре доношења оспореног решења није пружена могућност да се изјасни о чињеницама и околностима које су од значаја за доношење решења, при чему образложење оспореног решења не садржи разлоге који упућују на решење какво је дато у диспозитиву, а те повреде су биле од значаја за доношење законите одлуке у овој правној ствари. Ово због тога што је према налажењу овог суда, тужени орган у поступку одлучивања о жалби тужиле изјављеној против првостепеног решења од 08.04.2005. године, сам употпунио чињенично стање и утврдио одлучне чињенице, на начин што је прибавио потврду Управе за организацију, Сектора за политику одбране Министарства одбране од 11.02. 2009. године и потврду Управе за кадрове СЈР МО број 12571-2 од 11.12.2008. године (при чему се та потврда од 11.12.2008. године не налази у списма предмета). Због тога је тужени орган морао тужилци пружити могућност да се изјасни о чињеницама и околностима које су од значаја за доношење решења, па како он то није учинио, тиме је повредио правила поступка на њену штету. Ово посебно што из списка предмета прилази да је тужени орган пуномоћнику тужиле доставио на изјашњење само фотокопију потврде Управе за кадрове, Сектор за људске ресурсе МО РС бр. 7913-2 од 09.09.2008. године, а не и друге потврде на које се позива у образложењу оспореног решења. Осим тога како је тужилца у жалби указивала да у конкретном случају нема оправданих разлога за доношење решења о престанку радног односа, као и да сходно наређењу Управе за људске ресурсе, пов. бр. 672-2 од 02.04.2005 године, првостепени орган није на правилан начин ценио, приликом одлучивања, све околности наведене у тачци три тог наређења, да тужилца нема стан, да једина привређује у породици и да је постизала значајне резултате рада, Суд је, такође, нашао да је тужени орган приликом одлучивања по жалби, пропустио да оцени жалбене наводе и на тај начин оспорено решење донео противно одредби члана 235. став 2. Закона о општем управном поступку, према којој се приликом одлучивања другостепеног органа по жалби, морају оценити сви жалбени наводи.

Одлучујући о предлогу тужбе да Суд реши управну ствар у спору пуне јурисдикције, Суд налази да природа ове управне ствари не пружа поуздан основ за то, у смислу одредбе члана 43. Закона о управним споровима и да је економичније и целисходније да учињене повреде правила управног поступка надлежни орган управе отклони у поновном поступку одлучивања.

Тужени орган ће у поступку поновног одлучивања по жалби отклонити повреде

правила поступка на које му је указано овом пресудом и своју одлуку засновати на правном схватању суда, сагласно одредби члана 69. став 2. Закона о управним споровима.

Са изнетих разлога, Управни суд је, применом одредаба члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана:01.10. 2015године, II-1 У.6288/15

**Записничар
Драгана Ранђеловић,с.р.**

**Председник већа-судија
Деса Симић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

РС